

Věc C-208/20

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

14. května 2020

Předkládající soud:

Sofiyski rayonen sad (obvodní soud v Sofii, Bulharsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

14. května 2020

Žalobkyně:

„Toplofikatsia Sofia“ EAD

„Chez Elektro Balgaria“ AD

„Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia“ EOOD

Předmět původního řízení

Tři občanskoprávní věci, v nichž žádná z protistran stále ještě nenabyla postavení účastníka řízení, jelikož není možné žalovaným osobně doručit soudní písemnosti, přičemž jejich sousedé nebo příbuzní poukazují na to, že žijí v jiných členských státech Evropské unie.

Předmět a právní základ předběžné otázky

Předběžná otázka podle článku 267 SFEU k výkladu čl. 20 odst. 2 písm. a) SFEU, čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1206/2001 a čl. 5 odst. 1 nařízení č. 1215/2012.

Předběžné otázky

- 1 Je třeba vykládat čl. 20 odst. 2 písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie ve spojení s čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv, zásady zákazu diskriminace a rovnocennosti procesních opatření ve vnitrostátním soudním řízení, jakož i čl. 1 [odst. 1] písm. a) nařízení (ES) č. 1206/2001 o spolupráci soudů členských států

při dokazování v občanských nebo obchodních věcech tak, že stanoví-li vnitrostátní právo soudu, kterému byla věc předložena, že si tento soud musí vyžádat úřední informaci o adrese žalovaného v jeho vlastním státě a je-li zjištěno, že se tento žalovaný nachází v jiném členském státě Evropské unie, je tento vnitrostátní soud, kterému byla věc předložena, povinen vyžádat si informaci o adrese žalovaného u příslušných orgánů jeho státu pobytu?

- 2 Je třeba vykládat čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve spojení se zásadou, že vnitrostátní soud musí zaručit procesní práva k účinné ochraně práv, která vyplývají z unijního práva, tak, že vnitrostátní soud povinen při zjišťování obvyklého pobytu dlužníka, což je podle vnitrostátního práva stanoveno jako podmínka k provedení jednostranného formálního řízení bez dokazování, jakým je i řízení o platebním rozkazu, vyložit každé důvodné podezření, že dlužník má svůj obvyklý pobyt v jiném členském státě Evropské unie, jako nedostatek právního základu pro vydání platebního rozkazu, resp. – jako právní základ pro to, že platební rozkaz nenabyl právní moci?
- 3 Je třeba vykládat čl. 5 odst. 1 nařízení (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve spojení se zásadou, že vnitrostátní soud musí zaručit procesní práva k účinné ochraně práv, která vyplývají z unijního práva, tak, že ukládá povinnost vnitrostátnímu soudu, který po vydání platebního rozkazu proti určitému dlužníku zjistil, že tento dlužník pravděpodobně nemá žádný obvyklý pobyt ve státě, v němž má soud sídlo, a za podmínky, že toto představuje podle vnitrostátního práva překážku pro vydání platebního rozkazu proti takovému dlužníku, vydaný platební rozkaz zrušit, přestože v tomto směru neexistuje žádné výslovné zákonné ustanovení?
- 4 V případě záporné odpovědi na třetí otázku, je třeba ustanovení, která jsou v ní uvedena, vykládat tak, že vnitrostátnímu soudu ukládají povinnost zrušit vydaný platební rozkaz, pokud provedl ověřování a s jistotou zjistil, že dlužník nemá obvyklý pobyt ve státě soudu, kterému byla věc předložena?

Právní předpisy a judikatura Evropské unie

Smlouva o fungování Evropské unie: Článek 18 a čl. 20 odst. 2 písm. a)

Listina základních práv Evropské unie: Článek 47 odst. 2

Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech: Článek 60 odst. 1

Nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech: Článek 1 odst. 1 písm. a)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000: Článek 1 odst. 1 a odst. 2

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech: Článek 5 odst. 1

Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 1976, Rewe-Zentralfinanz, 33/76, EU:C:1976:188.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 19. prosince 2012, Alder, C-325/11, EU:C:2012:824.

Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. září 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603.

Usnesení Soudního dvora ze dne 28. dubna 2016, Alta Realitat, C-384/14, EU:C:2016:316.

Vnitrostátní právní předpisy

Zakon za zadalzheniata i dogovorite (Zákon o závazcích a smlouvách): Článek 68 písm. a)

- 5 Grazhanski protsesualen kodeks (Občanský soudní řád): Články 38, 40 a 41, čl. 42 odst. 1, článek 43, čl. 44 odst. 1, článek 45, čl. 46 odst. 1 a 2, čl. 47 odst. 1, 2, 3, 5, 6 a 7, články 48, 53 a 246, čl. 282 odst. 2, čl. 410 odst. 1 bod 1 a odst. 2, článek 411, čl. 413 odst. 1, články 414 - 416, 419 a 423
- 6 Kodeks na mezhdunarodnoto chastno pravo (Zákon o mezinárodním právu soukromém): Článek 4 odst. 1 a článek 48
- 7 Zakon za grazhdanskata registratsia (zákon o evidenci obyvatel): Článek 90 odst. 1, články 93 a 94, čl. 96 odst. 1.

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 8 U předkládajícího soudu byla zahájena tři občanskoprávní řízení, v nichž protistrana stále nemůže získat postavení účastníka řízení, jelikož žalovaným není možné doručit soudní písemnosti.

- 9 V prvním (žalobním) řízení podává žalobu žalobkyně „Toplofikatsia Sofia“ EAD proti žalované DP, fyzické osobě, spotřebitelce a občance Bulharska, na určení pohledávky ve spojitosti s tepelnou energií, která byla dodána do nemovitosti v Sofii (Bulharsko), včetně s tím spojených služeb a zákonných úroků.
- 10 Řízení bylo zahájeno potom, co dlužnice DP v řízení o platebním rozkaze nebyla zastížena v místech bydliště. Soud nařídil, aby bylo na vstupní dveře připevněno oznámení, písemnosti však nebylo možné doručit ani tímto způsobem. Soud proto poskytl poučení, že může být podán návrh na určení existence pohledávky uvedené v platebním rozkazu.
- 11 Stejnopis žaloby došel DP na adresu v Sofii (Bulharsko), která v něm byla uvedena, DP zde však nebyla zastížena. Soud si z úřední povinnosti opatřil informaci o adrese z registru obyvatel a registru zaměstnavatelů, které jsou vedeny orgány veřejné moci. Z těchto registrů je zřejmé, že stálá a aktuální adresa pobytu DP je ta, která je uvedena v žalobě, že DP však již od roku 2013 v Bulharsku oficiálně nepracuje. Soud nařídil, aby byla předvolána na její adrese prostřednictvím umístění sdělení [na vstupních dveřích]. V říjnu 2019 navštívil soudní doručovatel tuto adresu a poznačil, že DP podle údajů jednoho ze sousedů žije již sedm let ve Francii.
- 12 Ve druhém řízení (o vydání platebního rozkazu) žaluje žalobkyně „Chez Elektro Bulgaria“ AD, komunální podnik poskytující služby na vydání platebního rozkazu proti EQ, který je fyzickou osobou a spotřebitelem, pro nezaplacení dodávek elektrické energie do nemovitosti v Sofii (Bulharsko).
- 13 Soud vydal platební rozkaz a nařídil jeho doručení dlužníku EQ, aby zvážil, zda podá odpor. Soudní doručovatel vyhledal adresu uvedenou žalobkyní, která odpovídala stále a aktuální adrese pobytu dlužníka v registru obyvatel. Soudní doručovatel zde nikoho nezastihl a připevnil oznámení na vstupní dveře. Od souseda se dozvěděl, že dlužník žije již rok v Německu. Z informace, kterou si soud z moci úřední opatřil, vyplývá, že dlužník není již od ledna 2010 v Bulharsku pojištěn.
- 14 Ve třetím řízení (o vydání platebního rozkazu) žaluje „Agentsia za kontrol na prosrocheni zadalzhenia“ EOOD, inkasní podnik, na vydání platebního rozkazu proti FR, fyzické osobě a spotřebiteli, který finanční instituci se sídlem v Sofii nesplatil úvěr.
- 15 Soud vydal platební rozkaz a nařídil jeho doručení dlužníku FR, aby zvážil, zda podá odpor. Soudní doručovatel vyhledal dvakrát adresu uvedenou žalobkyní, která odpovídala stále a aktuální adrese pobytu dlužníka v registru obyvatel a zjistil, že zde žije matka dlužníka. Tato odmítla převzít písemnost pro svého syna a vypověděla, že již tři roky žije v Německu, jeho přesnou adresu však nezná. Pro kontaktování dlužníka udala dvě telefonní čísla, na kterých však nikdo neodpověděl.

Stručné odůvodnění žádosti

- 16 Předkládající soud má pochybnosti, zda vnitrostátní právo v případě adresáta soudních písemností, který se nachází v jiném státě, stanoví k úpravě řízení o žalobě doručovací opatření, která jsou v souladu s požadavky unijního práva. Zejména je třeba zjistit, zda zásada rovnocennosti procesních pravidel vytvořená judikaturou Soudního dvora vyžaduje, aby byla vyhledána adresa osoby v zahraničí, jak je to vyžadováno u osob s adresou pobytu v Bulharsku.
- 17 V řízení o platebním rozkaze – které je formálním řízením, a ve kterém nároky uplatňované žalobcem nepodléhají důkazním standardům řízení o žalobě – však vnitrostátní právo spojuje příslušnost soudu s obvyklým pobytem dlužníka. Proto je otázka způsobu doručení v takovém řízení důležitá rovněž pro mezinárodní příslušnost soudu.
- 18 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká použití zásady procesní autonomie členských států a jejich omezení zavedených judikaturou Soudního dvora. Podle rozsudku Soudního dvora ve věci Rewe-Zentralfinanz, 33/76, mají členské státy stejným způsobem uplatňovat svá procesní pravidla podle vnitrostátního práva na práva, která vyplývají z vnitrostátního práva a na ta práva, která zaručuje unijní právo.
- 19 Článek 18 SFEU, který zakazuje diskriminaci na základě státní příslušnosti, souvisí rovněž s otázkou vyhledání adresy určitého adresáta soudních písemností v zahraničí. Relevantní je rovněž čl. 20 odst. 2 písm. a) SFEU, který stanoví právo se svobodně pohybovat na celém území unie. Použije se i nařízení 1206/2001, jelikož si občanskoprávní soud v projednávaném případě přeje zjistit, zda má zjišťovat adresu stran řízení v zahraničí.
- 20 Na otázku příslušnosti vnitrostátního soudu pro vydání platebních rozkazů proti osobám s obvyklým pobytem mimo území státu, ve kterém má soud sídlo, se použije ustanovení čl. 5 odst. 1 nařízení 1215/2012. Toto ustanovení zakazuje žalovat osoby, které mají bydliště v některém členském státě u soudů jiného členského státu, pokud nejsou dány předpoklady podle článků 7 až 26 tohoto nařízení. Podle čl. 62 odst. 1 tohoto nařízení se pojem „bydliště“ řídí podle vnitrostátního práva soudu, u kterého byl podán návrh.
- 21 Podle výkladu, který byl podán v rozsudku ve věci Alder, C-325/11, brání čl. 1 odst. 1 nařízení 1393/2007 vnitrostátním právním předpisům, které občanu unie ukládají povinnost určit zmocněnce pro doručování ve státě, v němž má sídlo soud, u něhož je stranou řízení. Podle čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení se nepoužije na osoby s neznámou adresou.

Souvislost s unijním právem a nezbytnost výkladu

- 22 Nejprve je třeba určit, že se jedná o občanskoprávní věci se zahraničním prvkem, jelikož se jedna ze stran řízení pravděpodobně nachází v zahraničí. S ohledem na

předmět sporu – závazky na zaplacení zboží dodaného v Bulharsku a zde poskytnutých služeb – je třeba mít v souladu s ustanoveními nařízení 1215/2012 za to, že jsou bulharské soudy příslušné, bez ohledu na to, zda mají žalovaní bydliště v Bulharsku.

- 23 V prvním řízení musí soud – podle výše popsaného skutkového stavu v souvislosti s doručením písemností žalované – přezkoumat žalobu, přičemž se žalobkyně dotazuje, zda ví, jestli je žalovaná přihlášená na [jiné] adrese, která je žalobkyni známa. Žalobkyně velmi pravděpodobně uvede, že jí taková adresa známa není, přičemž je třeba zohlednit, že je také v žalobě uvedena pouze tato jedna adresa pobytu žalované. Za těchto okolností bude soud muset zveřejnit oznámení v „Darzhaven vestnik“ (bulharský úřední věstník), a pokud se žalovaná nepřihlásí (což je rovněž pravděpodobné, jelikož se nenachází v Bulharsku a nemá možnost číst oficiální publikace tohoto státu v tištěné verzi), pro ni ustanovit zvláštního zmocněnce.
- 24 Tím by byla žalované odňata možnost účastnit se řízení, pokud skutečně žije v zahraničí – v jiném členském státě. Pokud by tomu tak nebylo a žalovaná se nacházela na jiné adrese v Bulharsku, má soud možnost provést také další vyhledávání prostřednictvím registrace adres, nebo prostřednictvím zaměstnavatele. Podle vnitrostátního práva chybí možnost udat aktuální adresu v zahraničí a žalovaná v tomto řízení proto nemůže uvést svou adresu v zahraničí.
- 25 Vnitrostátní právo tím stanoví nerovné podmínky pro osoby, které dočasně pobývají na jiné adrese v Bulharsku a ty, které žijí na jiné adrese v zahraničí. Současně jsou bulharští státní občané vždy vyhledáváni na jejich adrese pobytu v Bulharsku, pokud je proti nim zahájeno soudní řízení. S osobami, které využily svého práva se svobodně pohybovat podle čl. 20 odst. 2 písm. a) SFEU, je tak ve vztahu k jejich právům [zaručeným čl. 47 odst. 2 Listiny základních svobod] účastnit se soudního řízení zacházeno odlišně.
- 26 Předkládající soud si klade otázku, zda je toto odlišné zacházení odůvodněné s ohledem na kritéria, která Soudní dvůr stanovil v bodě 58 usnesení ve věci *Alta Realitat*, C-384/14 (třebaže na jiném podkladě) – podle kterého je třeba naproti sobě vážit účinnou výměnu písemností v přeshraničních právních věcech a ochranu procesních práv příjemce (zásada, která je stanovena také v bodě 41 rozsudku ve věci *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13). Pokud je předvolání občana bez zaregistrované adresy pobytu v zahraničí a bez možnosti, aby takovou konkrétní adresu uvedl, v rozporu s unijním právem, je třeba rovněž zodpovědět otázku, zda si v tomto případě vnitrostátní soud smí vyžádat údaje o registraci adresy žalované od jejího státu bydliště – Francouzské republiky. Pro tento účel má soud k dispozici jiný nástroj unijního práva, a sice možnost požádat podle nařízení 1206/2001 soudy v jiném členském státě o provedení dokazování. Tento postup je však možno provést výlučně tehdy, pokud se vychází z toho, že z unijního práva vyplývá povinnost vnitrostátního soudu, s ohledem na opatření ve vnitrostátním právu, určit také adresy účastníků řízení v jiných členských státech.

- 27 V obou řízeních o platebním rozkazu, v nichž již byly vydány konečné právní akty – v rámci formálních řízení byly vydány platební rozkazy, je však třeba ověřit, zda tyto právní akty nabyly právní moci – je podle informací předkládajícího soudu možné, že byly dotčené právní akty vydány, ačkoliv není dána mezinárodní příslušnost.
- 28 Podle čl. 5 odst. 1 nařízení 1215/2015 nesmí soud jednoho členského státu rozhodnout o osobě, která má bydliště v jiném členském státě, ledaže jsou splněny podmínky nařízení. Pojem „bydliště“ se řídí právem každého jednotlivého státu.
- 29 Bulharský zákonodárce výslovně nedefinoval, ani neodkázal na to, který pojem je podle vnitrostátního práva vykládán tak, že obecně odpovídá pojmu „bydliště“. Podle judikatury Varhoven kasatsionen sad (Nejvyšší kasační soud, Bulharsko; dále jen „VKS“) se přitom nemůže jednat o stálou adresu bydliště, jelikož se tato adresa může nacházet pouze na území Bulharska.
- 30 Kategorie „bydliště“ je tedy podle bulharského práva definována podle dvou kritérií – kritéria aktuální adresy nebo podle kritéria obvyklého pobytu. V souvislosti s řízením o platebním rozkazu však zákonodárce kategoricky zakazuje vydání platebního rozkazu, pokud osoba, proti které má být takový platební rozkaz vydán, má svůj obvyklý pobyt na území jiného státu mimo Bulharska.
- 31 Výkladovým rozsudkem č. 4/2013 VKS naproti tomu zavazuje vnitrostátní soudy, aby toto pravidlo vykládaly úzce, jelikož se v řízení o platebním rozkaze neprovádí dokazování a má se za to, že vnitrostátní soud v řízení nemůže ověřovat, zda podmínka stanovená zákonem, že má dlužník obvyklý pobyt v Bulharsku, je splněna. Soud musí proto platební rozkaz vydat; nebude-li proti němu podán odpor (pro který není odůvodnění nutné) a bude-li tento platební rozkaz doručen osobě s adresou příjemce, nabude platební rozkaz právní moci. Na základě pravomocného platebního rozkazu může být zahájeno exekuční řízení a může být provedena exekuce na majetek dlužníka, i když má svůj obvyklý pobyt mimo Bulharsko.
- 32 Soud podle uvedeného výkladového rozsudku neposuzuje okolnost, zda je zapsaná aktuální adresa v jiném státě pro vnitrostátní soud důvodem domnívat se, že se tam obvyklý pobyt nachází, nebo nenachází.
- 33 Přestože vnitrostátní právo poskytuje prostřednictvím možnosti podat odpor u odvolacího soudu ochranu proti platebnímu rozkazu, který byl vydán proti dlužníkovi s obvyklým pobytem v jiném státě, není tato ochrana účinná. Je tomu tak, protože odpor u odvolacího soudu nevede k dočasnému přerušení exekuce. Dlužník může požádat o její dočasné přerušení pouze v případě, že zaplatil zálohu.
- 34 Předkládající soud se obává, že tento výklad odejme pravidlu uvedenému v čl. 5 odst. 1 nařízení 1215/2012, pokud jde o pojem „bydliště“, praktickou účinnost. Proto vyvstává otázka, zda je to, jak VKS vykládá způsob, podle kterého soud provádí vyhledávání obvyklého pobytu dlužníka - tedy aniž by jej ověřil a aniž by

se opíral o údaje, které přinesl zaměstnanec soudu, který byl pověřen doručením oznámení - v souladu s unijním právem. Existují zejména pochyby o tom, zda je dodržena zásada poskytnutí účinných opatření k ochraně práv, která vyplývají z unijního práva, jak byla stanovena v rozsudku ve věci Rewe-Zentralfinanz, 33/76.

- 35 Předkládající soud rovněž žádá o posouzení případu, kdy obvyklý pobyt dlužníka nemůže být s jistotou zjištěn, existuje však podezření, že se nenachází v Bulharsku.

Úvahy předkládajícího soudu

- 36 Svou první otázkou žádá předkládající soud Soudní dvůr, aby posoudil, zda za určitých okolností nemusí být rozšířena zásada účinné právní ochrany ve vnitrostátním řízení stanovená v rozsudku ve věci Rewe-Zentralfinanz, 33/76. Podle tohoto rozsudku a stálé judikatury Soudního dvora zavazuje zásada procesní autonomie členské státy stanovit soudy a řízení, které účinně a stejnou měrou (s ohledem na práva vyplývající z vnitrostátního práva) chrání práva, která přiznává unijní právo.
- 37 V projednávaném případě je zřejmé, že svou povahou vnitrostátní právo, a sice povinnost soudu vyhledat adresu dlužníka, se stejnou měrou neuplatní na ty občany, kteří pobývají v jiném členském státě. V případě těchto občanů není jasné, zda je soud povinen přijmout důkazy o adrese, pokud je v řízení dostatek údajů, ve kterém státě unie pobývají. Současně je v čl. 1 odst. 2 nařízení 1393/2007, totiž v nařízení pro doručování písemností, výslovně vyloučeno jeho použití na osoby, jejichž adresa není známa.
- 38 Za těchto okolností jsou metody pro zaručení účasti státních občanů Bulharska, kteří žijí v jiném členském státě, na občanskoprávních řízeních před bulharskými soudy krajně neúčinné. V praxi závisí na dobré víře žalobce, že uvede adresu těchto občanů v jiném členském státě.
- 39 Přitom je třeba vzít v úvahu, že tato situace je také částečně způsobena předpisy o registraci adresy v Bulharsku. Bulharský zákon o evidenci obyvatel nepřipouští registraci konkrétní adresy bulharského státního občana v zahraničí. Pokud je oznámen pouze stát pobytu, nemůže ani toto sloužit doručení oznámení příjemci. Tato okolnost má podle názoru předkládajícího soudu zásadní vliv na otázku, zda je vnitrostátní soud povinen vyhledávat adresy bulharských státních občanů v jiných členských státech.
- 40 Předkládající soud nemůže navrhnout konkrétní odpověď na první otázku, pokud jde o kritérium zvažování mezi rychlostí doručování a ochranou procesních práv stran řízení. Na jednu stranu je vyhledání osoby v jiných státech postupem, který zpomaluje soudní řízení, které je koneckonců vedeno proti bulharským státním občanům s určitými povinnostmi vůči jejich domovskému státu, mezi nimi i povinnosti nahlásit jejich adresu a mít k dispozici kontaktní osobu pro komunikaci

s úřady státu. Na druhou stranu je v unijním právo tento závazek výrazně zjednodušen (viz body 39 až 41 rozsudku ve věci Alder, C-325/11). Je také pravda, že žalovaní v řízeních, která byla předkládajícím soudem přerušena, nenahlásili, že žijí mimo svůj domovský stát, ale i kdyby tento svůj závazek splnili, neumožnilo by to jejich adresy jednoznačně zjistit.

- 41 Ve vztahu ke druhé skupině otázek – resp. způsobu zjištění obvyklého pobytu v řízení o platebním rozkazu – musí vnitrostátní orgány podle názoru předkládajícího soudu zajistit účinné použití unijního práva. Toto vyžaduje, aby nebylo o osobách s bydlištěm v jednom členském státě Unie rozhodováno v jiném členském státě. K zaručení dosažení tohoto cíle v řízení o platebním rozkazu zakázal vnitrostátní zákonodárce vydávání platebních rozkazů proti osobám s obvyklým pobytem mimo Bulharsko.
- 42 Judikaturou byl však tento závazek omezen, jelikož po soudu vyžaduje, aby určil negativní okolnost – že dlužník nemá obvyklý pobyt v Bulharsku, a toto v řízení, které má v zásadě jednostranný charakter a v němž se neprovádí dokazování. VKS přitom soudům zakázal, aby se opíraly o nepřímé a neúplné důkazy, např. informace od sousedů nebo příbuzných, že dlužník žije v zahraničí.

Podle údajů předkládajícího soudu je vydaný platební rozkaz při podezření, že dlužník v řízení o platebním rozkazu nemá obvyklý pobyt v Bulharsku, třeba zrušit soudem, který ho vydal.